

Lilith Love interview

Lilith Love (Henriette van Gasteren, 1964) begon rond haar veertigste te fotograferen met een tweedehands webcam gekregen van een vriend. Het was de bedoeling om bij verhalen die ze schreef, veelal culinaire erotische verhalen, foto's te plaatsen. Ze kwam erachter dat ze met haar eigen gezicht ook verhalen kon vertellen. In de kast had ze nog een kodak compact camera liggen en daar begon ze spiegel foto's mee te maken. In 2006 kocht ze een echte camera, een Nikon D70s. 'Daar kreeg ik een afstandsbediening bij en er ging een wereld voor me open. Ik kon ineens alles maken.'

In de afgelopen jaren kreeg ze regelmatig te maken met weerstand op haar werk. Zo kreeg ze van een subsidieverstrekker te horen dat ze geen focus heeft. 'Dat ik verschillende projecten tegelijk doe, wil toch niet zeggen dat ik geen focus heb. Moet je dan jarenlang één ding doen? Ik ben niet iemand die heel erg nadenkt over een bepaald concept, ik kijk gewoon wat er gebeurt en omarm wat er op mijn pad komt.'

A house is not a home

Zo is eigenlijk ook 'per ongeluk' het project, *A house is not a home*, ontstaan. Haar (ex)partner werd ziek en kwam thuis te zitten. 'Dan kan ik niet werken, daarvoor moet ik alleen zijn en heb daarom een oproep in de krant gedaan of ik in andermans huis mocht werken. Enige voorwaarde: de bewoners mochten niet thuis zijn als ik aan het werk was. Ik ging met een wasmand met kleding onder mijn arm naar zo'n huis toe. Ik was van tevoren een beetje bang dat ik zou blokkeren, maar het ging geweldig. Ik denk dat het verschil is dat het vrij werk is, wanneer ik dit in opdracht zou moeten doen dan zou ik waarschijnlijk dichtklappen. Al weet ik dit niet zeker. Wat ik er interessant aan vind is om te ontdekken hoe vrij ik ben in andermans huis. Ik liet mij onbewust inspireren door de afwezige bewoners. Want naast het lichaam voelt het huis eigenlijk toch als het meest persoonlijke. Ik vond het vreemd om vast te stellen dat het mij zo beïnvloedde. De realisatie dat de omgeving van een ander zo'n invloed op mij en mijn werk had, dat je eigenlijk nooit vrij bent in deze wereld.'

FOTO'S BEWERKEN IS
EIGENLIJK EEN BEETJE
HETZELFDE ALS KOKEN;
HET IS ALTIJD EEN BEETJE
VAN DIT EN EEN
BEETJE VAN DAT

'Een voorbeeld van deze beïnvloeding is de foto *Arabian nights*. De mensen in wiens huis ik fotografeer krijgen nooit de foto's die ik maak te zien, totdat ze worden geëxposeerd. Maar de bewoner van dit huis wilde graag werk aankopen en toen hij de foto zag vertelde hij dat zijn kleindochter ook altijd een handstand deed tegen dezelfde zuil. Om aan te geven hoe vrij je bent. Hoeveel invloed heeft die omgeving, onbewust, dan?'

Bitplayer

'Ik ben nu met een nieuwe serie bezig, *bitplayer*, een project met kennissen, vrienden en familie. Het gaat over identiteit, vrijheid.' In dit project gebeurt hetzelfde als bij *A house is not a home*. 'Ik ben in beeld, maar de ander heeft de hoofdrol in het zelfportret. De foto's worden gemaakt op een locatie die past bij de ander, zoals bv. een slagerij, bakkerij, kerk. De vraag die ik mezelf dan stel is: hoezeer pas ik me daarbij aan? Ik probeer zo vrij mogelijk te zijn, maar je wordt toch telkens beïnvloed door de ander.'

Foto's bewerken

'Ik bewerk alle foto's na. Dat is soms best moeilijk, omdat ik bij mezelf ook een vetrol of een rimpel zie. Ik probeer daar vanaf te blijven. Ik vind het belangrijk om realistisch te blijven. Ik word doodongelukkig van al die glossy's waar perfecte mannen in vrouwen in staan. Ik wil in die zin een voorbeeld zijn. Striae heb ik ook, dat laat ik allemaal zitten. Wel pas ik kleur, belichting en sfeer aan. Vroeger deden ze dat in de donkere kamer, die tools zitten nu allemaal in *Photoshop*. Ik heb vaak bij een vriend zitten kijken, ik kijk graag omdat ik visueel ben ingesteld, daar heb ik de basis opgedaan. Zolang je de basis beheerst, kun je alles uitproberen. Foto's bewerken is eigenlijk een beetje te vergelijken met koken. Ik bewerk geen een foto op dezelfde manier. Het is altijd een beetje van dit, een beetje van dat.'

Verkoop en vertegenwoordiging

Lilith is dankbaar voor het vertrouwen dat mensen tonen wanneer ze massaal haar crowdfunding ondersteunen zodat ze haar boek op de markt kan brengen, of hoe gemakkelijk mensen de sleutel van hun huis geven en ze de hele dag haar gang kan gaan. 'Mensen hebben misschien geen geld om kunst te kopen, maar ondersteunen mij op deze manier.'

In de kunstwereld is het helaas vaak anders. Er wordt veel van kunstenaars gevraagd en er komt weinig voor terug. 'Ik viel een keer bijna van mijn stoel toen men aanbod om een gedeelte van de productiekosten te vergoeden voor een expositie. Meestal zijn die kosten voor mezelf. Voor een expositie moeten alle foto's op museumkwaliteit worden afgedrukt en ingelijst. En dan moet je maar hopen dat er iets wordt verkocht.'

'Ik begrijp het ook niet. Wanneer je een tentoonstelling hebt in een museum dan mag je hen heel dankbaar zijn. Met een beetje geluk wordt werk aangekocht, maar in werkelijkheid heb je met dat verkochte werk de hele tentoonstelling gefinancierd. Van de directeur tot aan de toiletjuffrouw ontvangen een salaris en de kunstenaar staat met lege handen. Waarvan moet een kunstenaar leven dan? Terwijl als je naar de geschiedenis kijkt, dan is het de kunst die overleeft. Waarom worden kunstenaars niet beter behandeld?'

Expositie

Tot en met 30 oktober 2016 is de tentoonstelling 'Over hoeren & madonna's – bijbelvrouwen in een ander perspectief' van Lilith te zien bij gemeentemuseum Jacob van Horne in Weert,

www.lilithlove.eu